

НАЗВИ КІНОФІЛЬМІВ ЯК ОСОБЛИВИЙ РІЗНОВИД ІДЕОНІМІВ

Наталія Колесник
доктор філологічних наук, доцент
Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

Марина Гаврилюк
магістр
Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

Об'єктом статті є назви кінофільмів – фільмоніми, які належать до відносно нових та, беззаперечно, важливих об'єктів ономастичних студій. Донедавна, незважаючи на те, що українці були першими, хто зробив неоціненний внесок у розвиток всесвітньої кіноіндустрії, дослідження назв українських ігрових кінофільмів залишається фрагментарним. Зібравши й опрацювавши 313 фільмонімів – назв вітчизняних кінострічок, знятих упродовж 1922-1939 рр., можемо констатувати: проаналізована група ідеонімів строка як за будовою, так і за функціями. 20% з них – ідентичні назвам екранізованих літературних творів. Оскільки назви кінофільмів корелюють із таким своєрідним видом власних назв, як заголовки, доцільним у нашій роботі стало порівняння цих двох понять з метою виявлення спільних та відмінних рис. На основі праць багатьох ономастів та зібраної картотеки назв вітчизняних кінострічок, знятих упродовж 1922-1939 років, побудовано та застосовано на практиці семантичну класифікацію, в основі якої – невід'ємні частини художнього світу твору: людина, час, місце. За семантичною класифікацією, більшість фільмонімів (понад третина) мають у своїй основі найменування персонажів. Окрім цього, у межах досліджуваного періоду досліджено функціональну специфіку назв кінофільмів. Щодо функціональних особливостей фільмонімів, то, окрім номінативної, інформативної та естетичної функції, цей вид ідеонімів, зазвичай, виконує ще атрактивну та рекламну функції.

Ключові слова: ономастика, онім, хрематонім, ідеонім, фільмонім, заголовок.

FILM TITLES AS PECULIAR IDEONYM VARIETY

Nataliia Kolesnyk
Doctor Hab. of Philological Sciences
Yuriy Fedkovych Chernivtsi National University

доктор філологічних наук, доцент
Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

Maryna Havryluk
master
Yuriy Fedkovych Chernivtsi National University

магістр
Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

The filmonyms are the film names that are the object of the article they belong to the relatively new and implicitly important onomastic studies objects. Until quite recently notwithstanding that Ukrainians were the first who had made inestimable contribution to the world film studio the investigation of Ukrainian fiction films/picture is still fragmentary. Having collected and adapted 313 filmonyms they are the names of native film-strips which were acted in films throughout 1922-1939, we can ascertain that analyzed ideonym group is variegated both in structure and in functions. 20% of them are identical to the names of filmed literature creations. So far as film names correlate with such unique type of proper names as the title it is expedient in our research to compare these two notions/conceptions to reveal similar and distinct features. On the base of onomastic scientist researches and collected card index of native names film-strips shot throughout 1922-1939 built and realized on practice semantic classification on the base of which are integral parts of artistic world of feature film such as person, time, place. According to semantic classification majority of film onyms (more than the third part) have in their base character names. In addition to in the limits of investigating period the functional peculiarity of film names is investigated. Taking into consideration functional filmonym specificity

except nominative, informative and aesthetic this onym type usually realizes attractive and advertising function.

Key words : *onomastics, onym, khrematonym, ideonym, filmonym, title.*

Українська ономастика сформувалася як наука в 60-х роках минулого століття. Сьогодні, завдяки систематичній роботі кількох поколінь учених-ономастів, зібрано багатий фактичний матеріал, опрацьовано регіональні системи найменувань, різноманітні розряди й класи власних назв, укладено численні словники онімів. Українську онімію досліджують і в синхронному, і в діяхронному аспектах. Як наслідок – захищено велику кількість дисертацій, побачили світ ґрунтовні наукові праці. Як зазначив В. Лучик, „є чим пишатися і над чим працювати в українській ономастиці, яка займає провідні позиції у відповідній галузі славистики” [5, с. 144]. Але така плідна робота ще не означає вичерпності ономастичних досліджень. Упродовж останніх десятиліть онімна лексика інтенсивно змінюється, збагачується новими класами і розрядами. До перспективних об’єктів у сучасній ономастиці належать назви українських кінофільмів. Хоча назви кіно не належать як сайтоніми чи інтернет-меми до новітніх розрядів власних назв, проте, на нашу думку, становлять неабиякий інтерес для ономастичних студій.

Поява кінематографа є одним із вагомих здобутків людства. Як відомо, сьогодні кіновиробництво є одним із найпопулярніших, наймасовіших та найприбутковіших видів мистецтва у всьому світі. Українці одні з перших доклали зусилля до розвитку кіномистецтва, зокрема саме в Одесі 1896 року Й. Тимченко винайшов кіноапарат, а українця А. Федецького вважають першим оператором після того, як він продемонстрував у Харкові 1896 року кінострічку „Вид харківського вокзалу в момент відходу поїзда з начальством, яке знаходиться на платформі” [3]. На жаль, сучасний українського кінематограф із різних причин, насамперед політичних, до останнього часу був слабо розвиненим, порівняно з кіномистецтвом провідних „кінематографічних” країн світу. Однак він має своєрідну історію та багату спадщину.

Об’єктом пропонованого дослідження є назви українських ігрових кінофільмів, знятих упродовж 1922-1939 років. Предмет аналізу – семантика та функціональна специфіка назв українських ігрових кінофільмів 1922-1939 років. Мета дослідження – виявити семантичні та функціональні особливості назв українських ігрових кінофільмів 1922-1939 років. Джерельною базою стала укладена нами картотека, яка нараховує 313 фіксацій фільмонімів. Джерелом фактичного матеріалу слугували електронні ресурси.

Власні назви є частиною історії кожного народу, оскільки відображають його вірування, традиції, звичаї, побут, історичні та культурні зв’язки. За „Словником української ономастичної терміно-

логії”, онім – це власна назва, що виражена словом, словосполученням чи реченням і служить для виділення названого нею об’єкта серед інших об’єктів для його індивідуалізації та ідентифікації [8, с. 133-134]. Історію виникнення, становлення, розвиток, а також значення онімів досліджували та досліджують учені з різних галузей науки: історії, географії, етнографії, культури, літературознавства та навіть психології. Проте, насамперед, вони є об’єктом вивчення мовознавців. Будь-яка назва, у тому числі й онім, – це слово, і як слово воно входить до системи мови, створюється, розвивається і змінюється за її законами.

Сьогодні немає жодного розряду онімів, який би в українській ономастиці не вивчали: упродовж останніх років поле дослідження для ономаста значно розширилося. За „Словником української ономастичної термінології”, фільмоніми належать до розряду хрематонімів, які є власними назвами якогось людського творіння, суспільного явища [8, с. 189], а вже в межах хрематонімії їх трактують як ідеоніми, тобто назви об’єктів культури, науки, мистецтва, взагалі духовності [8, с. 94]. Частина ономастів вважає ідеоніми самостійним ономастичним розрядом. Досі вивчення назв фільмів є фрагментарним та залишається поза увагою більшості українських учених. Лише впродовж останніх років з’явилося кілька статей, присвячених фільмонімам, як-от: М. Цілина „Сутність ідеоконцепту в українських радянських фільмах золотої колекції вітчизняного кіно” (2015) [10], М. Торчинський „Власні назви телепередач: структура, словотвір, мотивація” [9, с. 669-683] (2015), Є. Батющенко „Поняття фільмоніму в контексті теорії ономастики” [2, с. 97-99] (2015), Д. Челядіна „Лінгвістичні особливості назв кінофільмів” [11] (2017), О. Олександрова „Оригинальные и переводные названия кинофильмов как особые функциональные единицы” [1] (2017), присвячені вивченню назв кінофільмів як особливих одиниць номінації, розглянуто місце цього різновиду хрематонімів у національній онімній системі, окреслено основні особливості семантики й структури найменувань українських фільмів, визначено та описано їхні функціональні особливості, проблеми перекладу фільмонімів тощо.

Щодо робіт російських мовознавців, то вони з’явилися на кілька років раніше. О. Книш захистила кандидатську дисертацію на тему „Лінгвістичний аналіз найменувань кінофільмів у російській мові” [4, с. 191], Ю. Подимова теж запропонувала загальну дисертаційне дослідження на тему „Назви фільмів у структурно-семантичному та функціонально-прагматичному аспектах” [6, с. 205].

Оскільки назви українських кінофільмів 1922-1939 років є практично недослідженими, вважаємо, що їх вивчення є на часі.

Фільмоніми, які за „Словником української ономастичної термінології”, як ми вже згадували, належать до розряду ідеонімів, є не просто назвами об'єктів кіномистецтва, а позначають ідеї, утілені в них, і корелюють із таким своєрідним видом власних назв, як заголовок. Зіставляючи ці два різновиди ідеонімів, ми виявили кілька спільних та відмінних між ними рис. Як приклади наводимо лише назви кінофільмів, оскільки саме вони є об'єктом нашої розвідки.

По-перше, фільмонім і заголовок, передовсім, виконують спільну номінативну функцію, тому що кожний з них позначає певний твір і є його власною назвою, незалежно, чи це фільм, чи роман, чи новела, газетна стаття тощо. Власне, назва твору забезпечує йому своєрідну самостійність, виокремлення з-поміж інших.

По-друге, фільмонім та заголовок мають на меті привернути увагу, затримати її та спонукати людину прочитати або переглянути твір, тобто виконують атрактивну функцію. Щоб найкраще її реалізувати, назва кінострічки повинна містити інтригу, наприклад: „Як це було” (1929, реж. Л. Могилевський), „Секрет рапіду” (1930, реж. П. Долина), „Випадок в степу” (1932, реж. П. Чардинін) та ін. Прочитавши наведені вище найменування вперше, потенційний глядач, очевидно, важко уявлятиме, про що йдеться у фільмі, але вже сама назва, інформація, яку вона містить, може спонукати переглянути кінострічку. Можна продовжувати проводити паралелі та зазначимо, що, як і інші ідеоніми, у тому числі й заголовки, фільмоніми тісно пов'язані із творчою діяльністю людини і виконують приблизно однакові функції. Проте, на нашу думку, ключова різниця між поняттям заголовка і фільмоніма в тому, що фільмонім – це назва, яка не завжди безпосередньо пов'язана з основною ідеєю твору, не завжди покликана її символізувати, розкривати творчий задум автора, а може обмежуватися й виконанням утилітарних функцій: рекламною, зазивною та ін., натомість заголовок – поняття загальніше і завжди є одним із надважливих складників тексту. Покажемо це, що заголовок завжди певним чином пов'язаний із текстом: може бути своєрідним узагальненням, натяком на зміст, основною думкою твору тощо. Досліджуючи фільмоніми, ми встановили, що часом назва фільму на перший погляд та без додаткового тлумачення не має тісного зв'язку із сюжетом кінострічки. Наприклад, фільмонім „Домівка” (1925, реж. П. Сазонов) можна трактувати по-різному, наводити найрізноманітніші асоціації, але назва, однозначно, не пояснює, що сюжет присвячено історії про вбивство

головного героя Малиновського як знак помсти за викривальну статтю. Незважаючи на те, що фільмонім зумовлений змістом кінострічки, частиною якої він є, але це й значно самостійніша назва, ніж заголовок, зокрема художнього твору. Окрім того, після знайомства з кінокартиною в глядача залишаються в пам'яті певні візуальні та звукові образи (часто відсутні, а якщо й можливі для заголовка, то значно меншою мірою), які „зливаються” в одне ціле з її назвою. Отож вважаємо, що цілком ототожнювати поняття фільмоніма та заголовка не варто, тому погоджуємося і вважаємо абсолютно правильною думку О. Книш, що „будучи схожими за своєю природою, фільмоніми і заголовки, позначаючи різні об'єкти дійсності, входять в різні естетичні простори, маючи свої закони сприйняття, свою мову. Мова художньої літератури – це саме мова, а мова кіно – це більш синтетична субстанція... Спільні риси фільмонімів і заголовків не означають їх тотожності – специфіка об'єктів найменування накладає свій відбиток на процеси номінації в літературі та кіномистецтві” [4].

Щодо класифікацій назв кінофільмів, то сьогодні немає загальноновизнаної схеми їх аналізу, проте у працях багатьох ономастів здійснено класифікацію фільмонімів за семантикою. Наприклад Ю. Подимова у дисертації „Названия фильмов в структурно-семантическом и функционально-прагматическом аспектах” [6] зазначає, що семантичне різноманіття фільмонімів можна показати за допомогою наявних у лінгвістиці класифікацій, які використовують і для заголовків літературних творів, їх основи – невід'ємні частини художнього світу твору: людина, час місце [7, с. 11]. Отож використовуємо для аналізу назв українських ігрових кінофільмів 1922-1939 років відповідну класифікацію за семантикою. Мусимо зазначити, що, на жаль, не всі назви кінострічок вдавалося скласифікувати без труднощів. Лише частина досліджуваних фільмонімів містила прозорі, пов'язані із сюжетом назви, які впевнено можна було віднести до змодельованих нами груп. Наприклад, назви „Цемент” (1927, реж. В. Вільнер), „Черевички” (1927, реж. П. Чардинін), „Хліб” (1930, реж. М. Шпиковський) однозначно належать до групи найменувань неживих предметів, а фільмоніми „Поміщик” (1923, реж. В. Гардін), „Марійка” (1925, реж. А. Лундін), „Захар Беркут” (1929, реж. Й. Рона) відносимо до назв конкретних персонажів. В інших випадках довелося виводувати певні правила, яких ми дотримувалися при класифікації. Так, з метою уникнення плутанини при розподілі назв на групи ми вирішили класифікувати фільмоніми, спираючись на сюжет фільму та на ключове слово в найменуванні.

У процесі дослідження виявлено, що найбільшу групу становлять назви фільмів на позна-

чення назв конкретних живих персонажів (частина з них є відантропоніміями). До цієї групи належить 108 онімів, серед яких: „Отаман Хміль” (1923, реж. В. Гардін), „Тамілла” (1927, реж. Е. Мусхін-Бей), „Прометей” (1935, реж. І. Кавалерідзе), „Митько Лелюк” (1938, реж. М. Маєвська, О. Маслюков) та ін. Припускаємо, що однією з причин кількісного переважання саме цієї групи над іншими є простота асоціацій, які викликає назва кінофільму в потенційного глядача.

Порівняно з групою назв на позначення конкретних живих персонажів, значно меншою за кількістю виявилася група на позначення предметів (деякі з них ужито в символічному значенні) – ми нарахували 85 таких фільмонімів, наприклад: „Паровоз №” (1927, реж. Г. Кравченко), „Капелюх” (1927, реж. М. Білинський), „Чортополох” (1927, реж. П. Долина), „Кондуїт” (1935, реж. Б. Шелонцев) а ін.

Менш численною є група фільмонімів на позначення основної події фільму: абстрактної, конкретної або натяку на неї (деякі з них ужиті в символічному значенні) – ми виявили 70 таких назв. До цієї групи належать: „Остання ставка Містера Енніока” (1922, реж. В. Гардін), „Трипільська трагедія” (1926, реж. О. Анющенко), „Ялта дибки” (1927, реж. Б. Загорський), „Свято Унірі” (1932, реж. П. Долина) та ін.

Наступною за кількістю онімів є група на позначення часової межі або місця дії (конкретного або узагальненого) і налічує 34 назви. Серед них: „У пазурях радянської влади” (1926, реж. П. Сазонов), „За монастирською стіною” (1928, реж. П. Чардинін), „Долина див” (1929, реж. Я. Печорін), „Коліївщина” (1933, реж. І. Кавалерідзе) та ін.

Суттєво менше назв містить група на позначення закликів, гасел, запитань – їх лише 4. До неї належать такі фільмоніми: „Даєш!” (1928, реж. Г. Затворницький), „Навалися!” (1930, реж. Ф. Лопатинський), „Чатуй!” (1931, реж. П. Долина) та „Чий кандидат?” (1937, реж. В. Довбищенко, В. Галицький).

До окремої семантичної групи належать оніми, які не вдається однозначно пояснити, оскільки вони поєднують ознаки двох чи навіть трьох груп, тобто є комбінованими. Щоб уникнути плутанини під час класифікації, виокремлюємо такі назви. Наприклад, фільмоніми „Червона армія” (1924, реж. А. Строев) та „Комсомолія” відносимо до комбінованої групи, оскільки їх глядач сприймає не лише як конкретні назви, але й символічні та асоціативні. Також до комбінованої групи належать назви „Колективістська весна” (1930, реж. Я. Печорін), „Рік народження 1917-й” (1932, реж. Л. Бодик), „Винищувачі” (1939, реж. Е. Пенцлін) та ін.

Декілька фільмів із різних причин було втрачено і, відповідно, сюжет стрічок встановити не вдалося, тому, щоб не робити неаргументованих припущень щодо змісту, які можуть бути хибними, такі фільмоніми залишаємо поза класифікацією. До них належать: „Бармашиха” (1925, реж. В. Тезавровський), „Z-123” (1927, реж. М. Большинцов, С. Іванов-Барков), „Двадцять п'ять тисяч” (1930, реж. Г. Стабовий), „Кінець гнилого хвоста” (1931, реж. М. Савватєєв, В. Кучвальський) та „Мое” (1934, реж. О. Штрижак).

У результаті дослідження виявлено, що із 313 назв фільмів 62 є екранізаціями художніх творів. Відповідно із 62-х фільмів, які мають літературну основу, 40 отримали свою назву завдяки художньому твору, який слугував головним джерелом для сценарію. Наприклад, назва фільму „Слюсар і канцлер” (1923, реж. В. Гардін, О. Преображенська) ідентична з назвою п'єси А. Луначарського „Слюсар і канцлер”. Така ж ситуація з фільмонімом „Микола Джеря” (1926, реж. М. Терещенко, Й. Рона), який відповідає назві однойменної повісті І. Нечуя-Левицького. Семантика згаданих вище назв цілком тотожна семантиці заголовків відповідних художніх творів, а їхню вживаність можна пояснити тим, що режисер, завдяки вживанню вже добре відомих глядачеві, актуальних у певному соціумі прецедентних назв, може спрогнозувати майбутню реакцію на них потенційного глядача.

Наступною класифікацією, яку використовують для дослідження фільмонімів, є функціональна. У результаті аналізу виявлено, що опрацьовані назви українських ігрових кінофільмів 1922-1939 років є різноманітними за своєю формою та смисловим навантаженням, але кожна з них насамперед ідентифікує відповідний „кіношний” продукт і повідомляє глядачеві більш чи менш розгорнуту інформацію. Встановлено та підтверджено, що найпершою функцією фільмоніма є *номінативна*, оскільки назва фільму насамперед номінує. Наприклад „Марійка” (1925, реж. А. Лундін), „Млин на узліссі” (1927, реж. В. Юнаковський), „П'ять наречених” (1929, реж. О. Соловійов) та ін. Ця функція характерна не лише для всієї сукупності онімів, яку ми розглядаємо, а й загалом для будь-якої назви.

Погоджуючись із думкою Ю. Подимової, авторки дослідження „Названия фильмов в структурно-семантическом и функционально-прагматическом аспектах”, головною все-таки вважаємо *інформативну функцію*, яка полягає в тому, що за допомогою назви кінофільму потенційному глядачеві має бути повідомлена важлива інформація: місце дії, ключова подія, час, головні герої та ін. („Сорочинський ярмарок”, 1927, реж. Г. Гричер-Чериковер, „Іван”, 1932, реж. О. Довженко, „Штормова ніч”, 1932, реж. Й. Мурін, „Застава

біля чортового броду”, 1936, реж. К. Ісаєв). Згідно із запропонованою О. Книш класифікацією, у межах інформативної виділяємо кілька своєрідних підфункцій. Першою серед них є *референційна*, яка спрямована вказувати на зв'язок між сюжетом кінострічки та її назвою („Провокатор”, 1927, реж. В. Турін, „Примха Катерини II”, 1927, реж. П. Чардинін, „Велике горе маленької жінки”, 1929, реж. М. Терещенко та ін.). Другою є *прагматична* функція – полягає у впливі назви фільму на потенційного глядача, якому, спираючись на його фонові знання, дає змогу скласти власну думку про відповідність назви сюжету стрічки, попередньо оцінити фільм („Шкідник”, 1929, реж. К. Болотов, „Свині завжди свині” 1931, реж. Х. Шмаїн, „Якось влітку”, 1936, реж. Х. Шмаїн, І. Ільїнський та ін.). Третьою підфункцією вважаємо *прогностичну* („Ордер на арешт”, 1926, реж. Г. Тасін, „Солоні хлопці”, 1930, реж. Г. Тасін, „Штормові ночі” 1932, реж. Й. Мурін та ін.) і цілком погоджуємося з думкою згаданої вище дослідниці Ю. Подимової, що „семантика фільмоніма має на меті викликати асоціації, налаштовувати на певні емоції та спонукати до творчого мислення” [6, с. 141]. Хоча й не заперечуємо, що прогнозування змісту фільму, виходячи лише з назви, є процесом доволі складним через певні причини, зокрема й лінгвістичні, і не забезпечує від хибних припущень.

У всі часи кіноіндустрія потребувала значних фінансових витрат, тож очевидно, що фільми є не лише мистецьким, але й недешевим продуктом, за-требуваним на ринку. Відповідно доречним вважаємо виділити *рекламну* та *атрактивну* функції, що реалізуються на етапі, коли майбутній глядач здійснює вибір – переглядати кінострічку чи ні, і стимулюють „механізм інформативної функції” [1]. Наприклад фільмоніми „Вася-реформатор” (1926, реж. О. Довженко), „Шлях до перемоги” (1930, реж. Г. Стабовий), „Кришталевий палац” (1934, реж. Г. Гричер-Чериковер) та ін., думаємо, викликали у глядача 20-30-х рр. ХХ ст. певні асоціації, „стимулювали” конкретні фонові знання, що спонукали до очікуваної інтерпретації назв кінострічок, і останні, зрештою, починали виконувати рекламну функцію.

Доцільним вважаємо також звернути увагу на *естетичну* функцію фільмонімів, які повинні викликати в аудиторії відчуття насолоди, бути милозвучними, відповідати певним смакам, а отже, й спонукати до ознайомлення із сюжетом стрічки, наприклад, назви „Навздогін за щастям” (1927, реж. М. Терещенко), „Полум'я гір” (1931, реж. А. Кордюм), „Сонячний маскарад” (1936, реж. Є. Григорович) та ін.

Проаналізувавши назви кінофільмів досліджуваного періоду, ми виявили, що група фільмонімів на позначення назв конкретних персонажів (части-

на з яких антропоніми) та група на позначення предметів (деякі з них ужиті в символічному значенні) кількісно суттєво переважають усі інші групи. Із 313 проаналізованих назв кінофільмів 62 мають літературну основу і є екранізаціями творів українських та зарубіжних авторів. За нашими спостереженнями, ця група назв завжди складає певну частку (у різні періоди по-різному) фільмонімів. Пов'язано це, гадаємо, як із бажанням режисера використати потужний рекламний потенціал прецедентних за своєю суттю заголовків відомих художніх текстів, так і з постійним попитом на екранізацію творів художньої літератури. Щодо функціональних особливостей фільмонімів, то більшість із них виконує номінативну, інформативну (яка включає в себе референційну, прагматичну і прогностичну функції) та естетичну функції. Важливими для цієї групи ідеонімів є також атрактивна та рекламна функції.

Загалом же можемо констатувати, що фільмоніми досліджуваного періоду становлять доволі строкату групу як за структурою, так і за функціями, що, мабуть, можна пояснити відсутністю у першій третині ХХ ст. перевіреної роками та практикою традиції називання кінострічок, загальної стратегії номінації в ще дуже молодій на той час українській кіноіндустрії.

ЛІТЕРАТУРА

1. *Александрова О. И.* Оригинальные и переводные названия кинофильмов как особые функциональные единицы. [Електронний ресурс]. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/originalnye-i-perevodnye-nazvaniya-kinofilmov-kak-osobyefunktsionalnye-edinitsy>.
2. *Батющенко Є. І.* Поняття фільмоніму в контексті теорії ономастики : матеріали міжнарод. наук.-практ. конф. „Мова та література у полікультурному просторі” (13-14 лютого, 2015). Львів, 2015. С. 97–99.
3. Кінематограф України. [Електронний ресурс]. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/Кінематограф_України.
4. *Кныш Е. В.* Лингвистический анализ наименований кинофильмов в русском языке. [Електронний ресурс]. URL: <http://cheloveknauka.com/lingvisticheskiy-analiz-naimenovaniy-kinofilmov-v-russkom-yazyke>.
5. *Лучик В. В.* Про нові напрями української ономастики / Василь Лучик // Філологічні дослідження: зб. наук. пр. з нагоди 80-річчя члена-кореспондента НАН України, доктора філолог. наук, проф. Юрія Олександровича Карпенка / МОН України, Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, Universitas nationalis Odessae. [Одеса]: Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2009. - С. 144-146
6. *Подымова Ю. Н.* Названия фильмов в струк-

турно-семантичному і функціонально-прагматичному аспектах : дис. на соиск. учен. степ. канд. філол. наук : 10.02.01 «Русский язык». Майкоп, 2006. 205 с.

7. Подымова Ю. Н. Названия фильмов в структурно-семантичному і функціонально-прагматичному аспектах : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філ. наук : спец. 10.02.01 "Русский язык" / Подымова Юлия Николаевна – Майкоп, 2006. – 25 с.
8. Словник української ономастичної термінології / Уклад. Д. Г. Бучко, Н. В. Ткачова. Харків: Ранок- NT, 2012. 256 с.
9. Торчинський М. М. Власні назви телепередач: структура, словотвір, мотивація. Записки з ономастики : зб. наук. праць. Одеса. 2015. Вип. 18. С. 669–683.
10. Цілина М. М. Сутність ідеоконцепту в українських радянських фільмонімах золоті колекції вітчизняного кіно. [Електронний ресурс]. URL.: <http://www.irbis-nbuv.gov.ua>
11. Челядіна Д. А. Лінгвістичні особливості назв кінофільмів. [Електронний ресурс]. URL.: <http://naub.oa.edu.ua/author/daryna-cheliadina/>.

REFERENCES

1. Aleksandrova O. I. *Original'nye i perevodnye nazvaniya kinofil'mov kak osobyje funkcional'nye edinicy* [Original and translated film titles as specific naming units]. Available at: <https://cyberleninka.ru/article/n/originalnye-i-perevodnye-nazvaniya-kinofil'mov-kak-osobyje-funktsionalnye-edinitsy>.
2. Batjuwenko Y. I. *Ponjattja fil'monimu v konteksti teorii onomastiki : materialy mizhnarod. nauk.-prakt. konf. „Mova ta literatura u polikul'turnomu prostori”* (13-14 ljutogo, 2015). L'viv, 2015. S. 97–99.
3. *Kinematograf Ukraini* [Ukrainian cinematograph]. Available at: <https://uk.wikipedia.org/wiki/>
4. Knysh E. V. *Lingvisticheskiy analiz naimenovaniy kinofil'mov v russkom jazyke* [Linguistic analysis of movie titles in the Russian language]. Available at: <http://cheloveknauka.com/lingvisticheskiy-analiz-naimenovaniy-kinofil'mov-v-russkom-jazyke>.
5. Luchik V. V. *Pro novi naprjami ukrains'koi onomastiki / Vasil' Luchik // Filologichni doslidzhenja: zb. nauk. pr. z nagodi 80-richchja chlenakorespondenta NAN Ukraini, doktora filolog. nauk, prof. Jurija Oleksandrovicha Karpenka / MON Ukraini, Odes. nac. un-t im. I. I. Mechnikova, Univeritas nationalis Odessae. [Odesa]: Odes. nac. un-t im. I.I.Mechnikova, 2009. S. 144-146*
6. Podymova JU. N. *Nazvaniya fil'mov v strukturno-semanticheskom i funkcional'no-pragmaticheskom aspektah : dis. na soisk. uchen. step. kand. filol. nauk : 10.02.01 «Russkiy jazyk».* Majkop, 2006. 205 s.
7. Podymova JU. N. *Nazvaniya fil'mov v strukturno-semanticheskom i funkcional'no-pragmaticheskom aspektah : avtoref. dis. na zdobuttja nauk. stupenja kand. fil. nauk : spec. 10.02.01 "Russkiy jazyk" / Podymova Julija Nikolaevna – Majkop, 2006. – 25 s.*
8. *Slovník ukrains'koi onomastichnoi terminologii / Uklad. D. G. Buchko, N. V. Tkachova. – Harkiv: Ranok- NT, 2012. 256 s.*
9. Torchins'kij M. M. *Vlasni nazvi teleperedach: struktura, slovotvir, motivacija.* [Proper names of TV programs: structure, word formation, motivation] *Zapiski z onomastiki : zbirnik. nauk. prac'* [Notes on onomastics: Collection of Science papers]. Odesa: Astroprynt, 2015. Vol. 18. pp. 669–683.
10. Cilina M. M. *Sutnist' ideokonceptu v ukrains'kih radjans'kih fil'monimah zolotoi kolekcii vitchiznjanogo kino* [The essence of the ukrainian soviet ideokoncept in filmonims of the golden collection of national cinema]. Available at: <http://www.irbis-nbuv.gov.ua>
11. Cheljadina D. A. *Lingvistichni osoblivosti nazv kinofil'miv* [Linguistic features of the film titles]. Available at: <http://naub.oa.edu.ua/author/daryna-cheliadina/>.